

[Aksel Larsen.]

fundsmæssige hensyn, men så tilføjer det ærede medlem: det må det offentlige også gøre. Det ærede medlem undlader helt, ikke at tænke på, men at tale om det private erhvervslivs sektor, som er mange, mange gange større end den offentlige sektor. Hvorfor skal den private sektor ikke vise samfundsmæssige hensyn? At den ikke gør det bortset fra enkelte tilfælde, ja, det er vel i og for sig forståeligt, for det er kapitalismens økonomiske lov, men så burde samfundsstyret, så burde regering og folketing hjælpe den til at gøre det, ligesom man hjælper lønmodtagerne til at være ærlige, når de skal udfylde deres selv-angivelse, nemlig derved at man har kontrol med indtægterne i denne sektor.

Renten, det er en alvorlig inflationsskabende foreteelse. Almindeligvis betragter man vel nok den høje rente som en følge af den almindelige inflatoriske udvikling og de erhvervsøkonomiske forhold, og jeg vil erkende, at grundlæggende er det sådan, men som det har udviklet sig, er den høje rente også blevet årsag til den fremadskridende inflation; derfor er det så uhyre vigtigt, at man får bremset ikke alene rentestigningen, men at man får tvunget renten ned. Det kan gøres for boligbyggeriets vedkommende ved at oprette en boligfond som af os foreslået. Det kan gøres på andre områder ved andre foranstaltninger, men man slipper ikke uden om problemerne.

Endelig, hvis man vil søge efter danske årsager til den inflatoriske udvikling, specielle danske årsager, må man se på folketingets, regeringens, politikernes ansvar for, at udviklingen går i inflatorisk retning i det tempo, den går. Der tiltrænges for alvor ændring i dansk politik, ændringer i retning af en samfundsmæssigt styret økonomi, sådan at der i produktion, omsætning, udenrigshandel, rentepolitik tages samfundshensyn, og det må naturligvis suppleres med de sociale hensyn, som sikrer en mere rimelig indkomstfordeling i befolkningen. Vi må have en sådan ændring i dansk politik. Kan vi ikke få den på anden måde, må man ønske sig et valg, som kan give et nyt folketing, der muligvis eller formodentlig vil blive udgangspunkt for en sådan ændret politik.

Vi burde nå dertil, at regering, folketing og partierne har mod til at sige befolkningen sandheden, give vælgerne redelige oplysninger om situationen og om de krav, der også må stilles til befolkningen. Vi burde nå dertil, at partierne sætter deres specielle partiinteresser i baggrunden, helst ser helt bort fra dem, hvis det er muligt, ikke skæver så meget efter muligheden for at vinde vælgerstemmer ved et eventuelt valg, men at de som sagt siger sandheden.

Så kan man stille spørgsmålet: hvad er da sandheden? Det spurgte Pilatus også om. Ja, det kan jeg ikke udtale mig konkret om i det enkelte tilfælde, men jeg kan sige, at for det enkelte parti, det enkelte menneske, den enkelte politiker er sandheden det, man er overbevist om er rigtigt og nødvendigt i en given situation over for det givne problem. Det skal man sige til vælgerne. Befolkningen, vælgerne, er fornuftsvesener, er tænkende væsener. De kan tåle at høre sandheden, de ønsker at høre sandheden, og de har ikke fortjent at blive behandlet sådan, som de stort set bliver behandlet af partierne og regeringen. De har ikke fortjent det, folketing og regering har budt dem hidtil, og kan vi ikke få en forandring på en anden måde, må man ønske, at vælgerne vil gøre oprør, tage partierne i nakken og sige, at nu finder vi os ikke i det længere. Man kan nok sige, at ethvert land og ethvert folk har den regering, det fortjener. Jeg er absolut ikke sikker på, at det danske folk har den politik, det fortjener.

Iver Poulsen: Den tid, der er gået siden valget i september sidste år og siden regeringsdannelsen, har været lige så oplysende for vælgerne, som den har været afslørende for regeringen. De vælgere, der troede på statsministerens og finansministerens forsikringer forud for valget om, at landets økonomi var i den bedst tænkelige orden, har siden fået en god, men kostbar praktisk anskuelserundervisning i, hvor meget man kan tillægge ministerord. Statsministeren påstod, at vi ikke havde inflation her i landet, selv med en værdiforringelse af kronen på 4-5 pct. om året, og finansministeren hævdede, at resultatet af den forrige regerings økonomiske politik havde